

**Præsident
Ólafur Ragnar Grímsson
tale til Bent A. Koch
ved middagsselskab
på Bessastaðir
16. april 1998**

Det er Guðrún Katrin og mig en særlig glæde her i aften at byde velkommen til Bent A. Koch og hans kone Marianne, til deres islandske venner og samarbejdspartnere, til den velanskrevne islandske dansker Søren Langvad og hans kone Gunvor.

Da vi var på vort første officielle besøg valgte Dronning Margrethe at gøre Bent A. Koch til min officielle ledsager. Det var mig en stor personlig glæde, idet jeg som ung mand beundrede hans kamp for den islandske sag. Det var også et betydningsfuldt signal fra den danske dronning og regering for netop i den samme måned var de sidste håndskrifter gjort klar til hjemrejsen til Island, så den 25 års lange afleveringsperiode var ved at være ved vejs ende.

Det var mig en stor ære sammen med Bent at besøge Jón Helgasons og mange andre islandske forskeres arbejdsplads, Det arnamagnæanske Institut ved Københavns Universitet, navnlig fordi det var første gang siden kampen om håndskrifternes hjemkomst begyndte for flere årtier siden, at Bent havde sat sin fod inden for døren der.

Vi islændinge fandt det så indlysende, at håndskrifterne kom hjem, – de er vore nationalklenodier og grundpillerne i vor selvstændighed – at vi sandsynligvis aldrig helt forstod alvoren i kampen i Danmark, hvor hårdheden i modstanden var stor.

Imidlertid havde vi en solid talsmand, en oprigtig ven og stridshelt i Bent A. Koch. Dit bidrag, Bent, til den afsluttende etape i den islandske selvstændighedskamp, som hjemkomsten af håndskrifterne indebar, er enestående og vil blive påskønnet, når det islandske folk gennemgår sin historie.

I det århundrede der snart rinder ud, er du, Bent, blandt de udenlandske mænd, som vi islændinge har mest at takke for, og derfor vil jeg, i selskab med dine islandske venner og kammerater i kampen for håndskrifternes hjemkomst, hædre og takke dig her på Bessastaðir i aften.

Så meget betød håndskriftspørgsmålet for den islandske ungdom da kampen var på sit højeste, at vi var nogle entusiaster på en femten seksten år, der i 1958 fik den idé at samle underskrifter blandt de unge i samtlige videregående skoler og gymnasier og overgive disse til den danske ambassadør. Sigurður Nordal skrev forsvarstalen for os, og over halvfems procent af de studerende skrev under. Siden udgav vi et skrift som Jónas Kristjánsson redigerede, og uddelte det til samtlige studerende i de nævnte skoler. Det er mig til stadighed en ære at have været ung infanterist i Bent A. Kochs hær i slaget om håndskrifterne, og i aften som præsident at kunne hylde generalen.

Guðrún Katrín og jeg havde et ualmindeligt tilfredsstillende ophold i København, og Bent og Søren Langvad har en stor del af æren for at have gjort de dage udbytterige. Vi mindes med glæde det glimrende selskab i Dansk–Islandsk Samfund, som Bent og Søren har hovedæren af at have organiseret, og en strålende aften i Søren og Gunvors hjem. Det er meget værd for Island at have sådanne venner i Danmark.

Bessastaðir rummer mange forskellige kapitler af Danmarks og Islands fælles historie. Her i aften mindes vi den milepæl – håndskrifternes hjemkomst – der har forseglet venskabet mellem vore folk i al fremtid.

Idet Guðrún Katrín og jeg byder jer velkommen til bords her på Bessastaðir, vil jeg bede jer løfte glassene til ære for vore danske gæster og bekræfte det frugtbare venskab mellem danskere og islændinge.